

Pozdravna reč

Za vođu subotne škole III/2010

— *III tromesečje* —

3. jul 2010.

Jedan pesnik je zapisao sledeće reči:

Srce mi je upravljeno Tebi, moj Bože!
U Tebi je sva nada moja.
Objaviću Tvoje svete istine drugima,
Celom čovečanstvu ljubav Tvoju.

Koliko puta smo pročitali, čuli ili rekli slične reči- reči koje odjekuju nadom i verom. Ali, da li je tako i kada dođe vreme nevolje i problema. Da li je tada naša vera jaka? Da li naše reči tada iskazuju nadu? Da li odišu verom?

Prvi ministar Aman hteo je da mu se svako pokloni. Zahtevao je da uvek bude u središtu pažnje. Uostalom, bio je najviši činovnik u Persiji, drugi do samog cara Kserksa.

Mardohej nije hteo da mu se pokloni kad je prolazio i to ga je žestoko naljutilo. Kada je saznao da je Mardohej Jevrejin, odlučio da se osveti, ali ne samo njemu nego celom njegovom narodu. Planirao je masovno istrebljenje, a za Mardohejevo pogubljenje podigao je poseban podijum. Međutim, Jestira, Mardohejeva sestričina i usvojena kćer, postala je carica pa je odvažno izašla pred

cara Kserksa i obavestila ga o tome šta se sprema njenom narodu. Aman je posle toga izgubio život na vešalima koja je podigao za Mardoheja. Ovaj događaj u celosti je zapisan u Knjizi o Jestiri.

Ljudi stalno kopaju jame za Božji narod (6. stih), ali često sami padaju u njih. Oni mogu da prave zavere protiv pravednih, ali će se zlo koje su naumili na kraju prevaliti na njih (Priče 26,27). Ponekad to zapažamo u svom životu, ali ako se to i ne dogodi, budimo sigurni da će se na kraju ipak dogoditi. Zato nije potrebno da budemo zabrinuti što u ovom životu nema uvek pravde.

Umesto toga nastojmo da dobrim savladamo zlo, što je u skladu sa zapovešću koju nam je Gospod dao (Rimljanima 12,17–21).

Ovog tromesečja u okviru Subotne škole proučavaćemo Poslanicu Rimljanima apostola Pavla. Apostol je ovu poslanicu pisao dok je bio na slobodi, želeći da Crkva u Rimu raste i napreduje. Međutim, tokom vremena njegovog zarobljeništva u Rimu njegove reči i poruke imale su veći uticaj nego pre: Poslušajmo reči Elen Vajt, u knjizi *Apostolska crkva - Hristovim tragom*, str. 316: »Iako naizgled udaljen od aktivnog rada, Pavle je imao mnogo širi i trajniji uticaj od onoga koji bi imao da je bio slobodan da putuje od crkve do crkve kao u nekadašnja vremena. Kao zatvorenik za Gospoda, imao je čvršći oslonac u osećanjima svoje braće; a njegove reči, napisane u okovima Hrista radi, privlačile su veću pažnju i uživale više poštovanja nego u danima kada je on bio s njima.«

Ovo su samo dva primera koji pokazuju kako Bog nevolje i probleme kroz koje prolazi Njegov narod preobraća u blagoslov.

Zato budimo spremni da i u nevoljama iskažemo svoju veru i nadu kao pesnik čije ćemo reči ponovo pročitati:

Srce mi je upravljeno Tebi, moj Bože!
U Tebi je sva nada moja.
Objaviću Tvoje svete istine drugima,
Celom čovečanstvu ljubav Tvoju.

10. jul 2010.

Kada je David konačno seo na presto, pred njim je bilo mnogo posla. Neprijatelji su na svim stranama otkinuli delove izrailjske teritorije. Saul je na zapadu pokušao da se bori sa Filistejima, ali bio je previše zaokupljen Davidom. Saul je u stvari poginuo u bici sa Filistejima. U međuvremenu Izrailjci su bili izloženi napadima Moavaca, Amoreja i Edomljana. Kada je stupio na presto, David je brzo prikupio snage i krenuo protiv Izrailjevih neprijatelja, ostvarujući pobeđe na svim stranama.

Da li je David bio posebno darovit vojskovođa? Možda. Međutim, on je imao još jednu tajnu koju je otkrio u šezdesetom psalmu (*pročitajte Psalam 60. pred crkvom ukoliko smatrate da je potrebno*). Kada je Izrailj postupao po Božjoj volji, sve se razvijalo kako treba, ali kada se narod odvratio od Boga, prilike su se pogoršale. Ovaj psalam predstavlja narodno priznanje. Ne spominje Saula, ali izgleda da govori o teškoćama koje su snašle zemlju za vreme njegove vladavine, kada je prezreo i odbacio Božju volju. Sada je vojska opet pobeđivala. Očigledno je da im je Bog ponovo pomogao.

Poslednji stih ovog psalma je istovremeno i zaključak pesme-molitve za Božju pomoć i silu:

»Bogom smo jaki: On gazi neprijatelje naše.«

Ipak, budite oprezni kad razmišljate o tome. Sreća ne znači da uvek živite kako treba, niti nesreća znači da grešite. To potvrđuju drugi delovi Biblije kao što je Knjiga o Jovu i mnogi drugi psalmi.

Mi moramo znati da greh na kraju plaćamo i da će pošten život po Božjim zapovestima doneti blagoslove, iako u tim blagoslovima možda nećemo uživati pre večnosti.

17. jul 2010.

Dok listate stranice Knjige Propovednikove, čini vam se kao da čujete uzdahe pisca koji sebe naziva »Propovednikom«. On je imao sve: novac, uspeh, mudrost i slavu. Ali još uvek nije bio potpuno zadovoljan. Sve to pokazalo se kao beznačajno i prazno, »trčanje za vetrom«.

Reči prevedene izrazom »taština« ili »muka duhu« (sanjarenje) u jevrejskom ima značenje »daha«. Svi naši zemaljski poduhvati su kao »dah«.

Ovu reč srećemo i u Psalmu 62,9. sa istim osnovnim značenjem. Ljude stalno zanima ko je bogat a ko siromah, ko je slavan a ko običan čovek. Međutim, iz Božje perspektive čovek je tek »dašak« (ništa). Sve njegovo bogatstvo, slava i moć ne doprinose ni malo njegovoj ličnoj vrednosti kad se radi o večnim pojmovima. Umesto toga Bog od nas očekuje da se uzdamo u Njega (8. stih) i živimo život koji je Njemu po volji (11. stih).

Ne ulažite u »dašak« (ništavilo), umesto toga »uzdaj se u njega u svako doba« (8. stih) i požnjećete večnu nagradu neizmerne vrednosti.

Često tokom radnih dana i nesvesno ulažemo svoj trud, svoju snagu i sve ono što jesmo u »ništavilo«.

Vreme koje ćemo danas provesti zajedno u proslavljanju našeg Gospoda je ulaganje u večnost. Zato Ga proslavimo svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom misli svojom.

24. jul 2010.

Upravo je krenula do studenca po vodu i sreća čoveka koji joj je promenio život. Govorio je o tome da će joj dati »živu vodu« i da mu je u celosti poznat njen život u kome je imala pet muževa, ali to ga nije sprečilo da razgovara s njom. Govorio je o klanjanju Bogu u duhu i istini nasuprot vršenju obreda. Govorio je o Bogu s kojim je želeo da je upozna. Bio je nesumnjivo prorok, ali da li je mogao da bude Obećani?

Isus joj je rekao da je stvarno obećani Mesija. Kad je to čula, Samarjanka je požurila u grad da javi drugima. »Dođite da vidite čoveka koji mi reče sve što sam učinila«, klicala je. »Da on nije Mesija?«

Nema sumnje da su stanovnici ovoga grada poznavali ovu ženu; neki su je prezirali zbog rđavog glasa koji ju je pratio. Zašto su onda požurili studencu da vide Isusa? Možda su na njoj već primetili promenu. Mesija bio ili ne, morali su da vide o čemu to ona govori – i mnogi među njima takođe su poverovali u Isusa (Jovan 4).

Završavajući šezdeset i šesti psalam, pesnik zapravo ponavlja gotovo iste reči: »Hodite, čujte... ja ću vam kazati šta je učinio duši mojoj!« Ako zrelo promislimo, to je jedino što svi možemo učiniti. Nikome nije stalo do predavanja iz teologije ili upiranja prstom na ličnu moralnost – svi žele objašnjenje šta je to što je promenilo vaš život. Ako ste pravi hrišćani, svedočićete o onome što je Bog učinio za vas. Bog poziva svakog čoveka, kao i Samarjanku pre 2000 godina: »A koji pije od vode koju ću mu ja dati neće ožednjeti do vijeka; nego voda što ću mu ja dati biće u njemu izvor vode koja teče u život vječni.« Svedočiti o večnom životu drugima možemo samo ako smo i sami pili na tom istom izvoru. Zato nas Bog danas poziva da dođemo k Njemu - jedinom i pravom izvoru večnosti.

31. jul 2010.

Draga braćo i sestre, želim jutros da vas pozdravim prelepim blagoslovom iz Svetog Pisma

Da te obasja Gospod licem svojim
i bude ti milostiv!

Da Gospod obrati lice svoje k tebi
i dade ti mir.

Stavljen u središte propisa za Izrailj, ovaj blagoslov ne govori o svetosti ili držanju Zakona, već o milostivom blagosiljanju; on je trebalo da bude prepoznatljivo obeležje Izrailjaca (4. Mojsijeva 6,26/b).

Psalam 67. je nastavak tog blagoslova. (*Pročitati Psalam 67.*)

Međutim, umesto da ga ograniči isključivo na Izrailj, on poziva ceo svet da prihvati Božju naklonost. Kad svi narodi budu slavili Boga, zemlja će dati svoje plodove (6. stih).

Stari zavet, često pogrešno, smatramo knjigom koja se bavi samo Izrailjcima i njihovim položajem koji imaju kao izabrani narod. U celom Starom zavetu prisutna je poruka Božje ljubavi za sve ljude. Bog je preko Avrama obećao da će blagosloviti »sva plemena na zemlji«. (1. Mojsijeva 12,3) Ova činjenica posebno je istaknuta u 67. psalmu.

Pridružimo se molitvi pesnika da ceo svet dođe i hvali Boga!
(*izabрати zajedničku pesmu hvale*)

7. avgust 2010.

Zamislite da ste bili u društvu Izrailjaca, kad su izašli iz Egipta. Bog vas je izbavio iz teškog ropstva i sad vas vodi u novu zemlju. Hvala i slava Bogu!

Međutim, postoji problem: Pred vama je more, a faraon je poslao svoja bojna kola da vas vrati.

Bog je otvorio put kroz more. Stigli ste do obale i onda se okrećete da vidite kako se nad vašim progoniteljima zatvaraju vode. Slobodni ste!

Vekovima kasnije narod je još uvek govorio o tom događaju kod Crvenog mora. U 68. psalmu, David još jednom opisuje kako je Bog vodio svoj narod, kako je stalno delovao u njihovu korist i slao im blagoslove da bi imali hrane.

Psalam 68, 9.10

»Blagodatni si dažd izlivao, Bože, i kad iznemagaše dostojanje Tvoje, Ti si ga krepio. Stado Tvoje življaše ondje; po dobroti svojoj, Bože, Ti si gotovio hranu jadnome.«

Mi danas služimo istome Bogu i On stalno deluje u našu korist. Njemu ništa nije teško pa Ga možemo slediti i znati da će se postarati za sve naše potrebe, kao što je to učinio za svoj narod u davnoj prošlosti.

14. avgust 2010.

Džems Montgomeri u aprilu 1822. govorio je na jednoj metodističkoj konferenciji. Nameravao je da je završi pesmom koju je upravo napisao, a bila je zasnovana na 72. psalmu. Usred njegovih reči nestalo je svetla. Nastalo je komešanje. Na to je propovednik objavio: »U nama još uvek ima svetla!« Nemir se stišao i Montgomeri je nastavio da govori.

Ovaj događaj prikazuje naše vreme. Osećate li ponekad kako vas obuzima strah zbog »mraka« u savremenoj kulturi? Danas izgleda da su mnogi hrišćani više obuzeti strahom nego verom. Umirite se! Još uvek ima svetla. Bog još uvek živi u našem srcu i Njegovo svetlo blista mnoštvu koje pipa po mraku. Bog još uvek čvrsto drži sve u svojim rukama.

Danas moramo da objavimo ovu vest nade i pobede. Dajmo zavet Gospodu da ćemo biti Njegovo svetlo. Poslušajmo reči Proroka Isaije koje i nas danas pozivaju da budemo svetlost.

(Pročitati stihove iz Knjige proroka Isaije 60,1-3.22)

21. avgust 2010.

Mi živimo u vremenu postmodernizma i relativizma. Ono što je apsolutno stavlja se pod znak pitanja i mnogima čak nije ni bitno. Istina je, za mnoge, relativna kategorija. Iako to predstavlja znak blizine Gospodnjeg dolaska, problem ipak nije nov. Još je Pilat postavio poznato pitanje, zabeleženo u Jovanu 18,38: »Šta je istina?« Čudno je što je to upitao baš Isusa Hrista, koji je izvor sve istine i sama istina. U trenutku kada se suočavamo s poslednjim danima svetske istorije, osigurajmo se, uz pomoć Svetoga Duha, da saznamo odgovor na to pitanje; i ne samo da znamo šta je istina već da znamo i Isusa Hrista, svoga Gospoda. On je rekao: »Ja sam put, istina i život; i niko neće doći Ocu do kroza me« (Jovan 14,6).

Bog je pozvao našu Crkvu da objavljuje tu dragocenu istinu. Nama je rečeno da su u »posebnom smislu adventisti sedmog dana postavljeni u svetlu kao stražari i nosioci svetlosti. Njima je poverena poslednja opomena svetlu koji propada. Njih je obasjalo prekrasno svetlo sa stranica Božje reči. Njima je povereno delo najsvečanije prirode – objavljivanje prve, druge i treće anđeoske

poruke. Nijedno drugo delo nije važnije od toga. Oni ne smeju dozvoliti ničem drugom da obuzme njihovu pažnju.« (EGNJ, 9T 19)

Uz pomoć Božje blagodati, mi sami treba da steknemo potpuno razumevanje vesti istine koja nam je poverena da bismo je objavili svetlu. Treba da upoznamo Hrista koji je Istina. On sam je rekao: »I poznaćete istinu, i istina će vas izbaviti« (Jovan 8,32). Kakve li prednosti da upoznamo svoga Gospoda, da upoznamo istinu, i da čekamo Drugi dolazak našeg prekrasnog Prijatelja i Spasitelja, Isusa Hrista, koji nas sjedinjuje u svedočenju za istinu!

28. avgust 2010.

Pre nego što je sebe predao na žrtvu, Isus se molio svome Ocu: »Da svi jedno budu, kao ti, oče, što si u meni i ja u tebi; da i oni u nama jedno budu, da i svet veruje da si me ti poslao« (Jovan 17,20.21). Bog je nameravao da obnovi skladan odnos između sebe i svojih stvorenja. Pavle piše: »Jer je on mir naš, koji oboje sastavi u jedno, i razvali plot koji je rastavljao, neprijateljstvo, telom svojim. Zakon zapovesti naukama ukinuvši; da iz oboga načini sobom jednoga novoga čoveka, čineći mir i da pomiri s Bogom oboje u jednom telu krstom, ubivši neprijateljstvo na njemu« (Efescima 2,14-15). Hristos želi da sruši ljudske prepreke koje nas odvajaju od Njega i jedne od drugih.

Na dan Pedesetnice, prilikom propovedanja jevanđelja, nestale su sve jezičke barijere i ljudima je bilo omogućeno da čuju i da razumeju (Dela 2,7-11). U Kornelijevom domu, Petar je shvatio Božju nameru da ukloni rasne i društvene barijere: »Zaista vidim da Bog ne gleda ko je ko, nego u svakom narodu koji se boji njega i tvori pravdu mio je njemu« (Dela 10,34.35). I konačno, Pavle naglašava: »Jer koji se god u Hrista krstiste, u Hrista se obukoste.

Nema tu Jevrejina ni Grka, nema roba ni gospodara, nema muškoga roda ni ženskoga; jer ste vi svi jedno u Hristu Isusu« (Galatima 3,27.28). Jedinstvo među vernicima je najveći dokaz preobražavajuće sile Isusove istine. Jedinstvo Božjeg naroda pokazuje svetu da je Isusova služba zaista od Boga (Jovan 17,21).

Prilikom svog Drugog dolaska, Isus želi da zatekne sjedinjen narod pun ljubavi, koji je objavljivao Njegovu istinu celom svetu i završio delo koje mu je bilo povereno.

Moja je molitva da tada i nama budu upućene Njegove reči: »Dobro slugo dobri i verni... uđi u radost gospodara svojega!« (Matej 25,21).

4. septembar 2010.

U jednoj od naših crkava jednostavna staklena vrata odvajala su bogomolju od predsoblja. Neki vernik, ne videći staklo koje ga je odvajalo od prostorije u koju je želeo da uđe, udario je u njega i delići staklene pregrade rasuli su se na sve strane.

Život bi bio mnogo jednostavniji kada bi sve bilo onako kako izgleda. Ono što vidimo često ne odražava stvarnost, skriveni činioци određuju događaje i ponašanje. Kako da onda prepoznamo dublje dimenzije života?

Život je borba između dobra i zla, stalna tema bezbrojnih filmova i videa, koje industrija zabave izbacuje na tržište. Mi možemo sanjati o životu kakav želimo pružiti sebi, svojoj porodici, zajednici, ali često ostajemo bespomoćni pred naletima zla. Ono raskida veze zajedništva, seje nepoverenje, uništava mir, nanosi bol, tugu i smrt; drži nas u stanju patnje i greha.

Kako da pronađemo izlaz iz tog položaja? Odgovor se nalazi u Pavlovim rečima: »Reč istine, jevandelje spasenja vašega« (Efescima 1,8).

Jevandlje opisuje trajni duhovni sukob, sukob između Boga i jednog neprijatelja kome Biblija daje mnoga imena, na primer: Sotona, zmija, aždaha, bog sveta ovoga. Pošto ga pokreću zavist i oholost, njegov je osnovni cilj da zauzme Božje mesto.

Namera neprijatelja jasno je pokazana u izveštaju o Isusovom kušanju u pustinji: Sotona želi da obožavamo njega umesto Boga (Matej 4,8-10). On optužuje Boga da nije dostojan poverenja i osporava Božje pravo na sveopšte obožavanje. Stavlja pod sumnju božansku istinu, napada Njegovu Reč, Njegov zakon, Njegov narod. Knjiga Elen G. Vajt *Velika borba* daje istorijski pregled o tome kako su Sotonini napadi na Boga i Njegovu istinu uticali na istoriju ljudskog roda ali i Hristove Crkve.

Upravo zbog tog sukoba, život nas stavlja pred izbor hoćemo li živeti za Boga ili za Njegovog neprijatelja. Pošto su se adventisti opredelili za Boga, sjedinjuje ih poznanje Božje istine. Mi se ne trudimo da samo upoznamo Božju istinu nego i da rastemo u poznavanju istine. I mi smo se danas ovde okupili jer nas sjedinjuje i povezuje poznanje Božje istine i želimo da rastemo u njoj. Zato iskoristimo svaki trenutak ovog svetog dana da je bolje upoznamo i da proslavimo Onoga koji nam ga je dao.

11. septembar 2010.

Jednog dana, Isus je hodao granicom između Judeje i Samarije. „A kad ulažase u jedno selo sretoše Ga deset gubavih ljudi, koji staše izdaleka, I podigoše glas govoreći: Isuse učitelju! Pomiluj nas. I videvši ih reče im: Idite i pokažite se sveštenicima. I oni idući očistiše se. A jedan od njih videvši da se isceli povratio se hvaleći Boga glasno, I pade ničice pred noge Njegove, i zahvali Mu. I to beše Samarjanin. A Isus odgovarajući reče: Ne isceliše li se deseterica? Gde su dakle deveterica? Kako se među njima koji

ne nađe da se vrati da zahvali Bogu, nego sam ovaj tuđin?» (Luka 17,12-18)

Važno je da zapazimo da su svih deset gubavaca zapomagali i molili Isusa da im pomogne. Na granicama neznabožačkih zemalja, ova mešovita grupa društvenih izgnanika sustigla je Isusa i molila Ga da ih izleči. Isus je odgovorio na njihovu molbu i vratio im zdravlje. Ali, Biblija kaže da se „jedan od njih, videvši da se isceli, povratio hvaleći Boga glasno».

Još jedna važna pouka u ovoj priči je da je samo jedan gubavac „video» da se izlečio. Sigurno da drugi nisu mogli da ne vide čudesan način na koji je guba napustila njihovo telo. Morali su da vide. Reč koja se koristi u ovom izveštaju znači mnogo više od običnog posmatranja, ona znači opažanje. Reč predlaže da je jedan gubavac razumeo značenje čuda. Kada je gubavac razumeo šta mu se stvarno dogodilo, on se ispunio zahvalnošću. Ostalih devet možda su videli, ali nisu dovoljno dugo razmišljali o čudu. Jedan gubavac lično se vratio i zahvalio svom Lekar proslavljanjem koje je bilo glasno i jasno. Značajno pitanje koje je Isus postavio glasi: „Gde su dakle devetorica?»

Elen Vajt, u *Čežnji vekova*, kaže, „Dao je sva bogatstva neba da ih otkupi, pa ipak su ravnodušni prema Njegovoj velikoj ljubavi» (str. 293). Možda Spasitelj i danas postavlja isto pitanje. Gde su vernici? Gde su ljudi koji dolaze sa srcem punim zahvalnosti? Gde su ljudi koji su tako duboko dirnuti Božjom milošću na Golgoti da im je otkupljenje jedina tema vredna razgovora? Gde su oni čiji su životi promenjeni istinom jevanđelja?

Da li smo ti i ja ovakvi vernici? Da li smo došli u Božji dom ispunjeni zahvalnošću? Ako jesmo zapevajmo Mu pesmu hvale, pesmu koja dolazi iz srca koje shvata šta je Bog učinio za njega.

18. septembar 2010.

Jeronim, poznati prevodilac Biblije, počeo je svoju službu u malom gradu Vitlejemu, gotovo četiri stoleća posle vremena u kome je Isus hodao u njemu i četrnaest vekova posle rođenja cara Davida. Jeronimu su bile potrebne dvadeset i tri godine da dovrši svoj prevod Biblije s grčkog i jevrejskog na latinski ostvarujući tako san da »svojim latinskim čitaocima pruži skriveno blago«. Njegov prevod, Vulgata, vekovima je bio cenjen i upotrebljavan kao službeni latinski prevod.

Jeronim je voleo celu Bibliju, ali je posebno uživao u Psalmima. Njegov omiljeni tekst bio je Psalam 1,2: »Nego mu je omileo zakon Gospodnji i o zakonu njegovu misli dan i noć.« Jeronim je, kao i psalmista, znao da je vreme provedeno s Božjom reči ključ za radostan doživljaj.

Dok je stajao na obali Jordana, spreman da izrailjski narod uvede u Obećanu zemlju, Isus Navin je dobio sličnu poruku: »Neka se ne rastavlja od usta tvojih knjiga ovoga zakona, nego razmišljaj o njemu dan i noć... jer ćeš tada biti srećan na putevima tvojim i tada ćeš napredovati.« (Isus Navin 1,8)

Ako želite da budete srećni, ako stvarno želite da uspete, neka vam na prvom mestu bude proučavanje Božje reči. Slično Jeronimovim čitaocima, ustanovićete da je Božja reč prepuna sakrivenog blaga koje očekuje da bude otkriveno. Verujem da ćemo i ovoga jutra u okviru Subotne škole otkriti nova blaga Njegove reči.

25. septembar 2010.

Za cara Jezekiju i stanovništvo u Jerusalamu izgledi su bili vrlo rđavi. Severno izrailjsko carstvo palo je pred asirskom najezdom i sad je predstavnik asirskog cara stajao pred jerusalimskim bedemima, zahtevajući Jezekijinu predaju. Držeći se u veri za Boga, Jezekija je odbio zahtev.

»U što se dakle uzdaš, te si se odmetnuo od mene«, rugao se Asirac. »Ali su prazne reči da imaš savete i sile za rat.« Onda se upitao da li Jezekija čeka da ga Egipćani spasu? Ako se oslanja na Egipat, upozorio ga je, doživće da se oslanja na slomljenu trsku koja probada i prodire u dlan onoga ko se na nju osloni (2. o carevima 18,18–21). Zatim je pozvao narod na predaju i zapretio opsadom ako odbije zahtev. Na kraju je čak tvrdio da je Božja volja da se predaju.

Međutim, Jezekija je ostao nepokolebljiv u svojoj veri. Umesto da neposredno odgovori na asirsku pretnju, on se molio. Bog je obećao izbavljenje i sledeće noći sto osamdeset i pet hiljada asirskih vojnika umrlo je u snu. Preživeli su se brzo vratili svojim domovima.

Jezeckija se u teškim prilikama ponašao slično Davidu. Možda je čak i čitao 56. psalam da bi se ohrabrio. Na koga se Jezeckija oslanjao? Nije se oslanjao na trsku koja se može slomiti, već na Boga koji će ga voditi.

Ove posebne subote došli smo u Božji dom sa zahvalnošću za Njegovu brigu i vođstvo u prethodnom tromesečju i molitvom da nas vodi u vremenu koje je pred nama. Budućnost je neizvesna, ali dok danas obnavljamo svoj zavet sa Gospodom, mi potvrđujemo da se na Njega oslanjamo.

Izdaje: Glavni odbor hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Igor Bosnić
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2010.
Za internu upotrebu